

IZ ZNANOSTI IN TEHNIKE

Novosti v metalurgiji svinca

Nov proces izločanja srebrne pene

Metalurgija svinca je ena najbolj zanimivih vej v metalurgiji tako imenovanih barvastih kovin. Pri topiljenju svinčene rude se razlopi tudi nekaj odstotkov spremajočih elementov, kot je na primer baker, antimon, arzen, kositer, srebro, zlato, cink, nikelj, kobalt in bismut. Tudi če ne upoštevamo postranskih produktov, ki jih dobimo v visoki peči in ki sicer pomenijo, če jih ne predelamo za prodajo, za topilnico svinca precejšnjo izgubo, pa že samo rafiniranje svinca predstavlja zelo zanimivo področje, kjer naletimo na zelo raznovrstne probleme in raznovrstne rešitve teh problemov. Vse reakcije, na podlagi katerih se izločajo škodljivi elementi, se dogajajo v raztopljenem stanju.

Tako je tudi z odsreibrevanjem svinca. Ta proces v načelu že zdavnaj poznajo. Prej so to delali na predpostavki o razmerju v trojtem sistemu svinec - srebro - cink. S podrobnim proučevanjem pa so ugotovili, da te predpostavke niso popolnoma točne, zato se je na podlagi novih dejstev razvil Bunker-Hilov proces izločanja srebrne pene, ki ga to pilnice svinca sedaj polagoma uvajajo.

*

Medtem ko se v Harisovi stekalnici opravlja delo na tisti temperaturi, na kateri se izpira pena, pa se v Bunker-Hilovem procesu opravlja na višji temperaturi. Pri izločanju srebrne pene nastajajo ob povišani temperaturi na srebru vse bogatejši mešani kristal, medtem ko se tekoči izločeni svinec cedi. Prej je šlo izločanje svinčene pene v kotli zelo počasi, ker ni bilo možno v enem kotlu vzdrževati dveh temperatur, kar pa je v Bunker-Hilovem kotlu omogočeno zaradi njegove oblike. Ta kotel ima obliko raztegnjenega valja. V njegovem gornjem delu se med procesom zbira srebrna pena, v spodnjem pa izločeni svinec. Sredi med obema deloma kotla je v azbestnem prstanu vdelana cev za hlajenje.

Ta proces teče praktično tako, da se bogata pena, ki se posnema s svinca, striruje v kose, katerih premer ni večji od premera kotla za izločanje in se v njem šaržira. Oba kotla enakomerno in močno segrevajo (v neki nemški topilnici kurijo z briketi črnega premoga), dokler se vsa vsebina ne raztopi. Tedaj izvlečajo jeklene kljuge, pogase ogenj v spodnji peči, medtem ko v zgornji še naprej kurijo. Pena se v suhi ali testa-

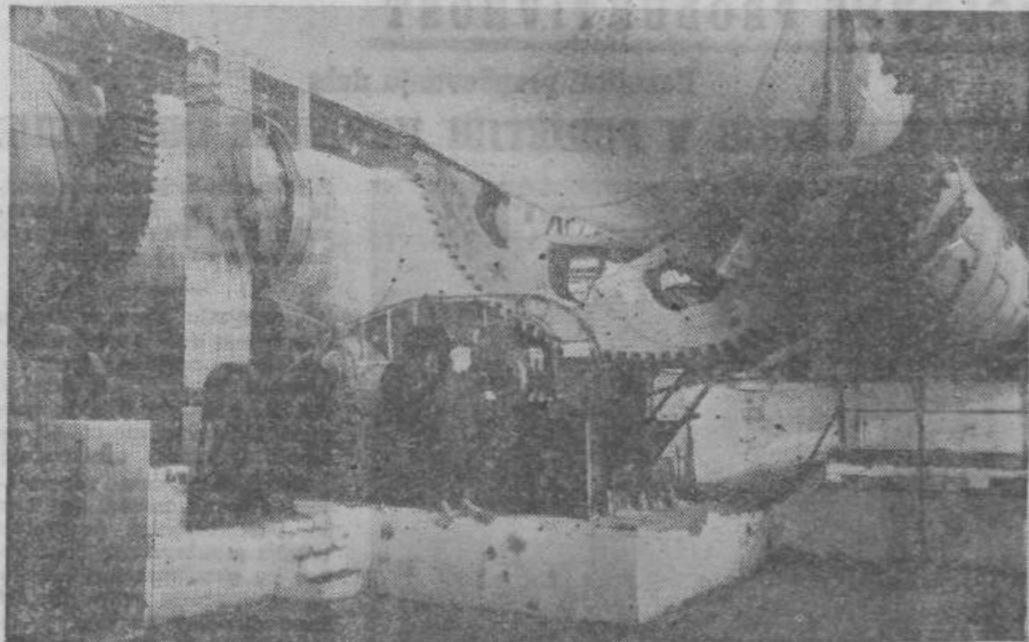
sti obliku zbira v zgornjem delu. Vsebina srebra v njej je odvisna izključno od temperaturo, zato jo je mogoče povečati tudi nad 20%. Gornjo mejo pa zadržuje dejstvo, da začne cink pri zelo visokih temperaturi oksidirati, zaradi česar se lahko v nadaljnjem procesu predelave izgubi. Da bi to preprečili, pokrivajo peno s premogovim prahom. Kdaj je konec procesa, se pozna po tem, da pena postane podobna suhemu čremu prahu. To peno posnamejo z votlimi zajemalkami in iz nje v nadaljnjem procesu izločajo srebro, medtem ko se svinec prečrpava do tiste stopnje procesa odsreibrevanja, ki ustreza njegovim srebrni vsebinam. Vsebina svinca je v razmerju do srebra toliko manjša, čim nižja je bila njegova temperatura ob koncu procesa.

Proces lahko teče neprestano ali s presledki. Pri procesu brez presledkov obstoji starejša inačica odvezemanja svinca s črpanjem skozi sifonsko cev, ki je pritrjena ob strani. Tu pa se dogaja neprijetnost zaradi tega, ker se svinec v tej ozki cevi shladi in lahko tudi zmrzne, kar povzroči zastoj procesa. Po novi inačici pa se cev za odčrpavanje spušča od zgoraj skozi peno. Pena cev stalno segreva, zato ni nevarnosti, da bi zmrznila.

V omenjeni nemški topilnici delajo s prekrivitvami. Peno bogatijo z 1% srebra na 10%. Kotel je vzidan v isti višini na odru, na kakršni se odvija proces odsreibrevanja. Kotel kuri isti kurjač kot druge. Bogate pene ni mogoče dobiti, ker ni mogoče dosegiti dovolj visoke temperature. Ta težava nastopa zategadelj, ker še ni rešeno vprašanje ustreznega materiala za kotel, ki bi omogočil bolj ekonomično delo. Kotel meri v premeru 1 meter, visok pa je 3 metri. Gornji del kotla je visok 1 meter. Kurjava s premogom tudi ni primerena, ker je težavno kontrolirati dosežene temperature. Kurjava s plinom ima v tem procesu bistvene prednosti. Kotel lahko traja 60 do 80 šarž. Proses pa traja 10 do 14 ur. Med delom kotel spodaj zaprejo s havbo in tako se zmanjšuje možnost oksidacije, ki je že tak majhna zaradi male površine v razmerju s prostornino kotla. Kotel je napravljen iz jeklene pločevine in legriran z kromom.

L. N.

AVTOMATIZACIJA V PROIZVODNJI CEMENTA

Sestji petletni plan ZSSR določa uporabo pomembnih sredstev za avtomatizacijo proizvodnega procesa v velikem številu industrijskih panog. Na sliki vidimo eno izmed dvoran tovarne cementa, v kateri so naprave, pri katerih delu je po trebno zelo majhno število strokovnega osebja.

Prihranek lesa v elektrogospodarstvu

Zamenjava lesenih drogov z betonskimi

V povojnih letih se je povečala potrošnja lesa za potrebe elektrotehnike. Veliko število novih električnih mrež zahteva obilo lesa, in to po večini najbolj kvalitetnega. To je privedlo do tega, da so začeli iskati nove možnosti, ki pa jih je v naših sedanjih pogojih dovolj. Še več, te možnosti omogočajo v pogledu kakovosti še boljšo rešitev, kakor pa jo nudijo leseni drogov.

Pri nas še vedno z majhnimi izjemami uporabljamo les kot edini material za nosilce v električni mreži, zlasti za visoko napetost. Za majhen gospodarski proračun nas lahko prepriča, da ponem uporaba neimpregniranega lesa za drogov brezobzirno tratenje, tako v pogledu trošenja ljudskega lesnega sklada, kakor tudi v finančnem pogledu. Najbolj pogosto uporabljamo bor, jelko in smreko. Ta les pa traja, če ni impregniran, širi ali največ šest let. Pa vendar naša mreža še vedno uporablja take drogov.

Pa tudi s predpisanim impregniranjem lesa s solni ali olji ne moremo stanja kdake kako izboljšati. Res je, da taki drogov traja po 17 let, toda so precej dražji in njihovemu vzdrževanju je treba posvečati dosti pozornosti. Treba je pripomniti, da pri nas ne posvečamo skoraj nikakršne pozornosti vzdrževanju postavljenih drogov, zato pa predčasno propadajo. Na primer, nikjer ni opaziti, da bi bile na vrhu drogov zaščitne pločevinaste kapice za kar v drugih tehnično razvitih državah zelo skrbijo. Zelo redko pri nas vsakoletno zavijamo drogov s kreozotom.

Izhod iz sedanjega načina kaj stno razdelilno mrežo neke napetosti, ki ima zazdaj vsa še lesene ali rešetkaste jeklene nosilce. Z estetskega stališča so ugodnejši, lahko zdrže na vrhu kot leseni drogov, zelo dolgo trajajo, mogoče jih je po potrebi prestavljati, poleti ne zaustavljajo po olju in katranu in ni nevarnosti, da bi se vžgali.

Vendar pa je treba največjo pozornost posvetiti drogovom iz prej napotega betona. Take stebre še preskušajo, toda že prvi poskus so pokazali vse njihove izredne sposobnosti. Struktura je nabita in nima razpol. To jim zagotavlja sigurnost pred viago, doba trajanja pa jim je neomejena. Za take stebre je potrebna malenkostna količina jekla, zaradi česar je tudi njihova cena razmeroma nizka, vsekakor pa ne presega cene navadnega impregniranega lesenega stebra.

A. Djulejč

Proizvodnja nekaterih dobrin v Indoneziji

Glej članek na 15. strani

	(v tisočih ton)	1950	1957	1955
Kavčuk		458	818	692
Premog		1.373	868	804
Nafta		7.260	7.440	11.592
Kositer ((ruda))		38	81	46
Boksit		245	450	—
Riž		—	9.700	11.793
Kopra		715	507	760

Brez »Naše skupnosti«, glasila Predsedstva Zveznega odbora SZDL Jugoslavije, ne more biti KVALITETNEGA SODELOVANJA IN ODLOČAJA v organih družbenega upravljanja.